

A kezdetekről, nemcsak kezdőknek. Az efezusi gyülekezet tagjai sem voltak kezdő hívők: Pál előtte évekig ott volt közöttük. Tanította őket nemcsak szóban, hanem az életével is – erről akkor tett bizonyosságot, amikor a gyülekezet véneitől búcsúzott (ApCsel 20).

De az, ami Pálé, amiről bizonyosságot tud tenni, az nem tőle van, hanem Istentől, Krisztusban. Erre mutat rá, és azt mondja: ami így az enyém lett, az a tietek is lehet – sőt lennie kell, mert Isten akarata az, hogy a tietek legyen. Erről szól ez a levél: Isten Krisztusban kiválasztott; Krisztussal együtt megelevenített, kegyelemből megtartott, megbékéltetett „titeket is”, akik nem tartoztatok a választott néphez. A folytatás pedig: ismerjétek meg ezt a szeretetet, növekedjétek a hitben, „öltözzétek fel az új embert”, ne éljétek úgy, ahogyan a világ; „legyetek erősek az Úrban és az Ő hatalmas erejében”, öltözzétek fel Isten fegyvereit – minden, ami hozzátartozik ahhoz, hogy érett, erős hívők legyetek, mert ilyenné akar tenni titeket Isten.

„Minket is megelevenített” (Ef 1,5), akik a bűnünk miatt halottak voltunk Isten számára. Akkor „a test és a gondolatok akaratát cselekedtük” (1,3), mentünk a saját fejünk, érzéseink, vágyaink után, nem érdekelt, hogy Isten mit akar tenni velünk, adni nekünk. Megelevenített, mert így akarta. Ezért küldte el Krisztust, ezért halt meg Ő és ezért támadt fel, hogy minket megeleveníthessen; hogy legyőzze bennünk a bűnt, hogy ne a „test akaratát” kövessük, hanem „figyelmesen hallgassunk Őrá, és az Övéi legyünk valamennyi nép közül” (2Móz 19,5).

„Figyelmesen hallgassunk Őrá”: számunkra a hallással kezdődik minden. „A hit hallásból van”, és azzal is folytatódik. Isten szól az igében, azt mondja, amit nekünk most meg kell hallanunk. Nem azzal kezdi, hogy mit kell tennem. Izráel azt felelte: „megtesszük mindazt, amit rendelt az Úr”, de a régi, változatlan szívünkkel, természetünkkel ez nem megy, csak ha Ő már megelevenített.

Krisztussal együtt elevenített meg. Abban, ahogy Ő meghalt, azt láttam meg, hogy az én bűnöm halálos, csak így lehet megfizetni értük. Az Ő halála az én bűneim ítélete volt, az Ő feltámadása pedig a „mégis élet”, most már szabadon, mert a bűneim ki vannak fizetve, le vannak győzve. – „Együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben.”

Isten kegyelme gazdag, ez a „következendő időkben” derül ki (7. v.). Először mi látjuk meg: „Isten gyermekeinek neveznek minket, és azok is vagyunk” (1Jn 3,1). A gazdag Istennek a gyermekei, akiket Krisztus Jézus arra biztat, hogy kérjünk bármit az Atyától az Ő nevében (Jn 15,16) – és mindent megad Ővele együtt (Róm 8,32). Nélküle nem: amit Krisztus nélkül akarok élvezni, azt nem kapom meg (Jak 4,3). Ezért az evilági gazdagságot is hiába kérnénk – viszont lehetünk „szegények, de sokakat gazdagítók, semmi nélkül valók és mindennel bírók” (2Kor 6,10), erőtlének és mégis erősek (2Kor 12,10). Ezek az Ő ajándékai, amiket Krisztussal együtt megad nekünk. El merjük-e kérni?

„Kegyelemből tartattatok meg”: a bűnösnek el kellett volna vesznie, de Isten megtartott a maga akaratából, a maga dicsőségére. Azért, hogy Őt szolgáljam, bár magamtól azt sem tudom, hogyan kell szolgálnom Őt (2Móz 10,26). A saját „jócselekedeteimmel” nem tehetem: azok erőlködések. De Isten elkészítette előre az igazi jó cselekedeteket. Ha „ezekben járok”, az már nem erőlködés, mert Isten Krisztusban éppen ezekre teremtett. Ezeket látni fogják akkor is, ha nem dicsekszem velük. „Senki se kérkedjék” – de dicsekedhetünk Krisztussal: azzal, hogy Ő tartott meg; hogy egészen más voltam, de Ő megtartott, bennem él, és Ő teszi bennem azt, amit láttak. Én pedig hálát adhatok azért, mert ennek a bizonyágtételnek valóban van gyümölcse, akár elfogadják, akár nem.

Minden új megtérés, minden növekedés, minden jó cselekedet a gazdag Isten gazdag kegyelméből származik; de a próbák, a szenvedések is kegyelemből vannak. Erről azok tesznek bizonyosságot, akik átmentek ezeken. Nem az erejükkel vagy a hűségükkel dicsekednek, hanem elmondják, hogy a próba alatt még közelebb lehettek Krisztushoz, és Ő tartotta meg őket. Megmutatta bűneiket, de megszabadította őket azokból; megmutatta nekik azt, hogy erőtlenek, de Ő erős.

„Megelevenített a Krisztusban” – halottak voltunk a bűneink miatt, de élünk Ővele. Ebben benne vannak a jó cselekedetek, a béke Istennel; az erő, amit tőle kapunk; az is, ha másokat Krisztushoz hívhatunk – minden kegyelemből, ajándékként. Mi dicsérjük Őt, és merjük ezeket elkérni az Ő nevében!

Ef. 1,5–6

Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában.